

KAREN KINGSBURY

JOCUL ÎNGERILOR

Traducere din limba engleză:

IOANA ADĂSCĂLIȚEI

Ediția a doua

ap!
act și politon

Prolog

Întrunire orășenească – Misiunea

O TĂCERE PLINĂ DE VENERAȚIE SE AȘTERNUSE ÎN ÎNCĂPEREA sacră în timp ce participanții își ocupau locurile.

Aceasta era o echipă nouă. Un nou grup de călători aleși se adunau pentru a lua parte la o serie disperată de bătălii. O misiune în care miza era enormă. Orlon se ridică, cât era de înalt și-și luă locul în fața încăperii. Pereții străluceau de aur și pietre sclipitoare. Cea mai puternică lumină posibilă se revărsa prin ferestre. Nimeni nu părea să observe.

Îngerii erau obișnuiți cu lumina.

Orlon studie chipurile din fața sa. Le simțea grijile, întrebările, curiozitatea. Fiecare din cei douăzeci de îngeri prezenți fuseseră aleși individual, atent selecționați pentru această echipă, deoarece împreună dețineau ceva rar și frumos: o putere de discernământ ce-i deosebea de restul.

Dintre toți îngerii raiului, aceste ființe pline de compasiune înțelegeau cel mai bine problemele inimii.

– Fiecare dintre voi a fost creat pentru astfel de vremuri.

Vocea lui Orlon răsuna cu putere în spațiul de întâlnire.

– Echipa noastră a primit misiunea de a salva inimile câtorva fii și fiice ai lui Adam. Ființe umane aflate pe marginea prăpastiei istoriei.

Îngerii rămaseră tăcuți. Empatia lor colectivă umplea încăperea de pace.

– Prima parte a misiunii noastre implică o luptă pentru inima și sufletul unui om chinuit, un jucător de baseball pe nume Tyler Ames, care trăiește în Pensacola, Florida. A doua se axează pe o tânără din Los Angeles. Fata pe care Tyler a iubit-o cândva. Numele ei este Samantha Dawson.

Orlon zâmbi, chiar dacă era apăsător de gravitatea misiunii. Deja cei doi îi inspirau afecțiune.

– Tyler îi spunea Sami.

Orlon inspiră.

– Mihail a cercetat fiecare înger în parte și v-a găsit pe voi – în mod deosebit – vrednici de sarcinile care urmează și pregătiți pentru bătăliile ce au să vină.

Îi puse la curent cu ce se întâmpla.

– Situația cu Tyler și vechea lui iubire e complicată. Pe parcurs, vor fi implicați și alți oameni. Va fi nevoie de câteva misiuni pentru a reuși. În cadrul fiecăreia, vom interacționa cu mai multe ființe umane din diverse părți ale Pământului.

Privi câțiva îngeri în ochi.

– Vom aborda sarcina noastră pas cu pas.

Îngerii care-l priveau începură să se foiască ușor. Nu era neliniște. Era mai degrabă un soi de nerăbdare. Dacă fiii și fiicele lui Adam aveau necazuri, acești îngeri aleși erau pregătiți.

Orlon își luă însemnările de pe o masă de mahon lăcuit din fața încăperii.

– Îndepărtarea de credință continuă nestingherită peste tot în lume. Asta nu e ceva nou.

Orlon simți o greutate pe inimă.

– Însă Mihail a aflat de un prunc încă neconceput, încă nenăscut. Acest copil va ajunge un mare învățător. Precum C.S. Lewis sau Billy Graham. Datorită lui, mulți își vor îndrepta calea și se vor întoarce la credință.

Îngerii nu simțeau confuzie. Însă expresiile de pe chipurile din fața sa trădau ceva foarte similar. Orlon se apropie cu un pas.

– Mântuirea nenumăratelor suflete depinde de acest copil.

Câțiva îngeri dădură din cap. Câțiva se aplecară în față, atenți, concentrați.

Orlon întoarce pagina însemnărilor sale, iar corpul său celest se încordă.

– Tyler și Samantha sunt prinși într-o luptă de care nu sunt conștienți și pe care nu o pot observa. O luptă cu descurajarea și înfrângerea. O luptă pentru propriile suflete, continuă Orlon oftând. Pentru a înrăutăți situația, cei doi și-au uitat potențialul. Au rătăcit calea. Iar dacă – se uită atent în jurul încăperii – eșuăm, toată istoria va avea de suferit.

Pe fiecare chip din încăperea se citea devotamentul față de cauză.

Orlon se calmă. Orice s-ar întâmpla, Mihail alesese bine. Aceștia erau îngerii potriviți pentru misiune.

– Ascultați la mine! Aceste două ființe umane nu trebuie să se dea bătute. Căci dacă o fac, pruncul care va schimba istoria nu se va mai naște. În cazul acesta, oamenii vor suferi... și vor muri. Făcu o pauză. Trebuie să știți numele

copilului. Se va numi Dallas Garner. Țineți minte asta! Rugați-vă pentru el zilnic!

De pe rândul din față, un înger pe nume Beck ridică mâna. Era cel mai înalt și mai puternic dintre ei. Avea pielea întunecată, părul brunet lucios și ochii de un verde pal. Dacă ar fi fost om, ar fi putut cu ușurință să joace fotbal american la nivel profesionist. În schimb, Beck era un veteran angelic în luptele inimii. Își îndreptă spatele.

– Copilul va fi al lor? Al lui Tyler și Sami?

– Nu, spuse Orlon fără să clipească. Vom primi și aceste detalii. Mihail a insistat că vom afla fiecare aspect al luptei la timpul potrivit. Făcu o pauză. Trec orele. Am nevoie ca doi dintre voi să plece acum în misiune. Veți primi mai multe informații pe drum – unde să mergeți, când să interacționați.

Beck se ridică de pe scaun.

– Mă ofer voluntar.

– Și eu.

Ember stătuse în spatele încăperii, pletele-i de un auriu-roșcat îi încadrau ochii albaștri, uriași. Ember avea o forță pe care ceilalți îngeri n-aveau să o cunoască niciodată. Se ridică, iar pasiunea ei pentru fiii și fiicele lui Adam era palpabilă.

– Trimite-mă pe mine, Orlon.

Orlon se gândi îndelung.

– Prea bine. Își încrucișă brațele. Beck și Ember, vă trimitem pe voi.

Mihail îi spusese că echipele vor fi ușor de ales. Așa erau în general. Nenumărați îngeri se aflau în misiune pe Pământ din partea Raiului. Câte doi pe rând. În fiecare clipă, peste tot în lume, mii de perechi își îndeplineau misiunile în tandem.

Majoritatea oamenilor nu aveau să știe sau să înțeleagă niciodată. Nu era nevoie ca omul să înțeleagă pentru ca îngerii să-și facă treaba. Ideea unei misiuni pe Pământ, precum și termenul folosit pentru a descrie acest fenomen obișnuit era ceva cunoscut în întregul Rai.

Jocul îngerilor.

Beck și Ember înaintară către partea din față a încăperii. Fără vreun cuvânt, ceilalți se adunară în jurul lor și-și puseră mâinile pe ei. Rugăciunea a fost scurtă și puternică: fie ca Duhul Lui Dumnezeu să-i însoțească pe Beck și Ember și, undeva în Pensacola și Los Angeles, două inimi să fie salvate de la distrugere. Nu doar de dragul lor. Ci de dragul pruncului încă neconceput.

De dragul întregii umanități.

Orlon îi scrută cu privirea pe Beck și Ember. Erau pregătiți pentru misiune, așteptau lupta, cu neliniște.

Venise timpul să înceapă.

1

DE CÂND ÎMPLINISE PATRU ANI, TYLER AMES își petrecuse aproape douăzeci de mii de ore antrenându-se, instruindu-se și pregătindu-se pentru jocul de baseball. Două decenii de victorii și înfrângeri, încălziri și înscrieri, joc după joc după joc. Însă exista un lucru pe care Tyler nu-l realizase încă.

Nu fusese niciodată perfect.

Până acum.

Tyler își îndreptă șapca Blue Wahoos și-și înfipse vârful pantofului în pământul moale al movilei *pitcher**-ului de pe stadionul Bayfront din Pensacola. Era momentul răscumpărării. În timp ce se apleca în față, ținând mingea ca o extensie a brațului său, Tyler îl măsură pe următorul *batter***.

Aproape cinci mii de fani strigau sub lumina reflectoarelor, în această frumoasă seară de august.

Aici... acum... Tyler se simțea cu adevărat perfect.

De parcă în seara asta până și fantomele trecutului îl încurajau.

* La baseball, jucătorul aflat în defensivă. (*N. tr.*)

** Jucătorul aflat la bătaie. (*N. tr.*)

Inima îi duduia în piept, iar el își luă avânt și lansă mingea. *90 de mile pe oră, gândi el. Cel puțin 90.*

– Ratare! anunță arbitrul, ridicând brusc brațul. Două ratări, încă o minge!

Încă una, își spuse Tyler, prinzând mingea de la *catcher**. *Doar una.* În ciuda brizei venite dinspre golf, Tyler continua să transpire. *Respiră, Ames. Doar respiră.* Își repeta aceste cuvinte de câte ori meciurile deveneau tensionate. Își șterse fruntea cu brațul, se îndreptă pe movilă și trase adânc aer în piept.

Încă o ratare. Tyler se chiorî la semnele *catcher*-ului. Dansul ăsta era vechi de când lumea: *catcher*-ul îi face semne *pitcher*-ului, *pitcher*-ul așteaptă semnalul potrivit, în funcție de cum vrea să arunce.

Nu. Tyler clătină din cap. Nu ăsta. *Catcher*-ul schimbă semnul. Din nou, Tyler clătină din cap. Al treilea semn îl făcu pe Tyler să zâmbească. Cel puțin, în sinea lui.

Un *change-up*** . Aruncarea perfectă pentru *batter* în momentul acesta.

Tyler aruncă o privire în tribune. Acolo erau patru recrutori pentru Cincinnati Reds. Dacă totul mergea bine, ar fi putut sări peste triplu A, să intre direct în Liga Mare. Cel mai devreme săptămâna viitoare. În Liga Mare. Visul său de când câștigase World Series din Liga Mică, cu doisprezece ani mai devreme. După seara asta, cei șase ani petrecuți bătând drumurile din Sudul țării cu autobuzul și câștigând salariul minim vor fi meritat. Putea face asta. Niciodată nu mai aruncase așa.

Niciodată în toată viața sa.

* Jucătorul prinzător. (*N. tr.*)

** Tip de aruncare în baseball. (*N. tr.*)

Tyler se încordă și aruncă mingea. Îi zbură din mâini ca o minge în flăcări, dar la jumătatea distanței spre bază încetini. *Batter*-ul – o nouă selecție de runda a treia din Texas – lovi prea repede. Mult prea repede.

– A treia ratare!

Tyler alergă spre prima bază și bătut palma cu *catcher*-ul său, William Trapnell. Șase reprize, optsprezece bătăi. Paisprezece ratări. Trei aruncări în afara terenului. Una prinsă din aer. Jep Black, antrenorul-șef de la Blue Wahoos, îl aștepta pe bancă.

– Am găsit pe cineva să lovească în locul tău, Tyler. Îl bătut pe umăr. Odihnește-ți brațul!

Tyler dădu din cap și se așeză la capătul băncii. Acesta era cel de-al doilea sezon al său la Blue Wahoos și, în ciuda schimbărilor dese din echipă, îi plăcea în general de colegii săi. Câțiva dintre ei îl strigară să-l felicite.

– Ești perfect în seara asta, Ames.

William dădu pe gât o sticlă întreagă de apă, pe nerăsuflăte.

– Meciul ăsta e al tău.

Tyler ridică aprobator degetul mare.

– Mersi. Ține-o tot așa.

Mai schimbă cu el câteva amabilități, își trase jacheta peste brațul cu care arunca și se lăsă pe spate. Putea să se relaxeze pe durata reprizei, cât juca jucătorul care fusese desemnat.

Închise ochii și-și umplu plămâni cu aerul adus de ocean. Nu știuse el că asta avea să se întâmple? Când fusese avansat de la echipa A din Dayton, primăvara trecută, se așteptase la lucruri mărețe.

Tyler clipi și se uită spre cea de-a patra bază. Era rândul primului jucător la bătaie de la Blue Wahoos. Tyler își încălzi mușchii mâinii, strângând pumnul și relaxându-l. Echipa sa era în topul clasamentului. Avea timp suficient. Tyler privi printre ploapele întredeschise luminile din depărtare, afișele sponsorilor de pe zidul tribunelor. Sezoanele i se derulară deodată în minte, ca un clip neclar de pe YouTube. Vedeta de la World Series a Ligii Mici, din 2002. Mr. Baseball pe California în liceu. Cel mai recrutat *pitcher* din istoria UCLA.

Cum reușise să facă să se ducă totul de râpă?

Dezastrul cu părinții săi, rana la spate, acuzațiile de beție în public, fetele. Căzuse din grațiile fanilor săi și ale tuturor celor la care ținea.

În special, Sami Dawson. Numele ei îl făcea să-l doară inima. *Sami, fetiço... pe unde ești? Ce s-a întâmplat cu noi?* Închise ochii din nou. O iubise mai mult decât orice pe lume. Dar de-atunci trecuse o eternitate.

Sucesiunea de realizări personale i-a fost întreruptă de urale. Deschise ochii și-l urmări pe apărătorul lor exterior pe centru lovind o triplă. Cei de la Blue Wahoos conduceau cu trei la zero. Își masă brațul drept. Îl durea, dar era mai bine decât de obicei. Mai rezista încă trei reprize. Cu siguranță.

O imagine îi umplu mintea. El și Sami, amândoi la șaptesprezece ani, stând împreună pe acoperișul casei bunicilor ei. *Ah, Sami. Pe-atunci credeam că avem la dispoziție tot timpul din lume.* În noaptea aceea, stelele păruseră mai strălucitoare, siluetele copacilor parcă erau decupate dintr-un vis. Nimeni nu crezuse în el mai mult decât Sami Dawson.

Unde mi-a fost capul? Cum de-am putut renunța la tine?

Tyler scrâșni din dinți. În seara asta, avea să se întoarce roata. O să-și caute numele pe Google a doua zi și va găsi ceva diferit. *Tyler Ames: Perfect*. Articol după articol, toate vor spune același lucru. A reușit. În sfârșit, și-a găsit calea. Avea să fie perfect și toată lumea avea să știe. Poate chiar și Sami.

Toate titlurile care încă existau vor fi îngropate.

Tyler Ames: Puștiul care nu și-a împlinit potențialul

Purgatoriul Ligii Mici: Povestea lui Tyler Ames

Trista viață a lui Tyler Ames: de la Mister Baseball la Domnul Glumă

Tyler expiră. Durerea legată de trecutul său era pe cât de aproape era și cel mai la îndemână computer. Orice copil cu telefon mobil putea să citească despre eroul care fusese cândva.

Și ratatul care devenise.

Fiecare meci, fiecare repriză din ultimii câțiva ani era un gest de penitență acum, o cale de a se absolvi de păcatele trecutului său. Și fiecare aruncare îl condusese aici.

Șansa să fie perfect. Nicio lovitură, nicio renunțare, nimeni la bază. Perfect.

Pentru prima dată.

Ce vor spune părinții lui după seara asta? Chipul tatălui său îi trecu prin gând. De câte ori se gândea la tatăl său, și-l imagina furios. Corectându-i stilul de servire, analizându-i antrenamentul cu greutate, punându-l la îndoială.

După încă un punct marcat, cei de la Blue Wahoos erau deja în terenul exterior. Tyler se simțea încălzit și concentrat. Mai pregătit ca niciodată. Cuvintele lui Jep Black de mai devreme, din acea zi, îi răsunau în minte: „Seara asta-i e ta, Ames. Du-te acolo și dovedește că nu mă înșel.”

Într-adevăr.

Jep purta discuții cu reprezentanții de la Reds încă de la începutul sezonului. În seara asta, în sfârșit, reprezentanții erau aici. Chiar îl voiau. Asta-i spusese Jep. Managerul echipei Reds îi știa numele și numărul. Toate statisticile minunate ale acestui sezon. Tyler era exact ceea ce căutau. Îi știau chiar și trecutul.

Și tot îl voiau.

Tyler își lăasă jacheta pe bancă și alergă spre movilă. Pe drum se opri să-i spună ceva *catcher*-ului său.

– Ține-o tot așa. Își atinse mănua de umărul lui William. Vorbește-mi, Trap. Ajută-mă să rămân perfect.

– S-a făcut!

Ajunse la movilă și privi în sus. Când a fost ultima dată când un tip din Liga Mică a reușit un joc perfect? Credincioșii din Pensacola se ridicaseră în picioare. Tyler Ames era pe cale să scrie istoria. O simțea. Aceasta era seara lor, așa cum era și a lui.

Frumosul stadion de pe malul oceanului se deschisese cu doi ani în urmă și deja era în capul listei de locuri de văzut și chestii de făcut în Peninsula Floridei. Fanii susțineau mai degrabă întreaga echipă, decât vreun jucător individual.

Dar seara aceasta era diferită. În seara asta, fanii echipei Blue Wahoos îl adora pe Tyler Ames. Îi știau numele. Îi putea auzi.

Ultimul ales pentru echipa din Carolina de Sud. *Ușor ca valurile golfului*, se gândi. De l-ar vedea Sami că s-a descurcat în cele din urmă. Urma să avanseze în Ligă. Chiar avea să se întâmple. *Respiră, Ames... doar respiră*. Se concentra pe mănua lui William. La serviciu era un *jucător* ratat din

Liga Mare, retrogradat în cea mică în urma unui accident. Nu mai putea lovi cu bâta ca pe vremuri.

William îi făcu semn. Tyler aprobă din cap. Da, o minge rapidă. Exact asta voia. Ridică genunchiul și își luă avânt așa cum făcuse de zeci de mii de ori. Într-o explozie de mișcare, aruncă mingea peste teren. Jucătorul la bătaie nu lovi, nu avusese timp nici măcar să clipească.

– *Ratareeeee!*

Și arbirtul începea să se entuziasmeze.

Tyler își păstră calmul, însă în jurul lui lucrurile începeau să se lege. Coechipierii săi îl sprijineau. Putea simți forța de concentrare din zona de bătaie, mânușile celor din exterior gata să reacționeze. Dădu o lovitură alunecată și bâta se conectă. La bufnitura impactului, inima lui se opri o clipă din bătut. Urmări traiectoria mingii deasupra sa. *Prinde-o, se gândi. Te rog, prinde-o.* Coechipierul său din exterior centru reacționează. *Fly out.*

Încă una, gata. Tot perfectă.

Un *grounder** la prima bază avu grijă de următorul jucător la bătaie. Tyler se simțea mai puternic acum decât la începutul meciului. Se așează pe movilă și îl fixă cu privirea pe *catcher*. Să înceapă pentru *batter* cu un *change-up*. Lui Tyler îi plăcea ideea. Își luă avânt și-l surprinse pe tip urmărindu-l. Prima lovitură. A doua aruncare a fost scoasă în afară, la fel și a treia.

Printre fanii aflați pe Stadionul Bayfront se lăsă liniștea. Nu-și permitea să sacrifice încă o aruncare, ori *batterul* avansa. *Respiră, Ames.* Putea să fie perfect. Avea să se întâmple. Îl fixă pe William cu privirea. *Catcher-ul* său îi făcu semn pentru o minge rapidă. Tyler dădu dezaprobator din

*Minge aruncată care atinge pământul. (*N. tr.*)

cap. Nu pentru *batter*-ul ăsta. Tipul lovise patru *home run**-uri luna asta.

Apoi îi ceru o minge cu efect. *Așa mai vorbim, William. O aruncare perfectă.* Tyler dădu ușor din cap. Asta era. O minge cu efect ar zbura direct spre bază și ar coti brusc spre interior. Atunci, *batter*-ul ar fi mușcat momeala, iar lovitura ar fi fost o ratare.

Cu un pas mai aproape de perfecțiune.

Tyler se lăsă pe călcâie, cu mânușa în sus și mingea în mână. Își luă avânt cu o mișcare superbă. Se relaxă și eliberă mingea așa cum plănuse, așa cum făcuse toată viața. Însă de data asta auzi ceva rupându-se. Un foc îi străfulgeră brațul și coastele, genul de durere pe care Tyler n-o simțise niciodată în viață.

– *Ratareeee!* declară arbitrul.

Tyler era deja la pământ, zvârcolindu-se în chinurile durerii. Zgomotele stadionului se domoliră, iar singurele sunete erau bătaia frenetică a propriei inimi și gemetele sale îngrozitoare. Lumea alerga spre el, dar nu-i putea auzi și nu le putea vedea fețele. Se simțea de parcă niște demoni îi smulgeau brațele. Lumea se topi în jurul său, fiecare glas, fiecare chip.

Primul medic în uniformă ajunsese la el, un bărbat pe care Tyler nu-l mai văzuse până atunci. Acesta îngenunche și-și puse mâna pe umărul sănătos al lui Tyler. Tipul arăta ca un jucător de fotbal american..

– O să fii bine.

Nu! vru să-i strige Tyler. Dar durerea era prea puternică. *Niciodată nu voi mai fi bine.* Bărbatul îl fixa cu privirea,

* Tur complet. (N. tr.)

iar în ochi îi strălucea o lumină pe care Tyler n-o recunoscuse. Pace, poate. Ceva supranatural.

– Nu-i ăsta sfârșitul, Tyler. Mâna medicului era caldă. E începutul.

Tyler dădu din cap. Ochii i se umplură de lacrimi de furie. *Normal că-i sfârșitul.* Numele de pe uniforma medicului îi atrase atenția. Un nume pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Beck.

Clar. Medic nou. De unde să știe?

– Umărul... meu!

Durerea îl ucidea. Sudoarea îi curgea pe frunte și simțea cum îi tremură corpul, cum intră în șoc. Tyler ridică ochii spre reflectoarele stadionului. Acestea erau învăluite de o întunecime ciudată și apoi, treptat, tot restul începu să se dizolve.

Sami n-o să-l mai vrea acum. L-ar învinovăți că luase toate deciziile greșite acum mulți ani. *Îmi pare rău, Sami. Încă te iubesc. Numai de-ai ști cât de mult.* Alți doi medici se grăbiră spre el cu o targă, iar restul echipei se adună în liniște, șocată, la distanță. Lui Tyler îi mai trecu un gând prin minte, înainte să-și piardă cunoștința.

Nu era perfect.

Și după seara aceasta, nu avea să fie niciodată.

2

ERAU DOUĂ LUCRURI CARE-I PLĂCEAU cel mai mult lui Sami Dawson la slujba ei de asistentă la prestigioasa firmă de marketing Finkel and Schmidt din Santa Monica, California: independența pe care i-o oferea față de bunicii ei și priveriștea ce-ți tăia răsuflarea, pe care o avea biroul ei spre oceanul Pacific.

Mai avea o oră de muncă înainte să se întâlnească cu Arnie pentru cină la Trastevere pe Third Street – rutina lor de luni seara. Ieșeau de trei ani împreună, iar tradițiile lor prinseseră rădăcini. După cină se plimbau pe Promenadă și după o oră o conducea cu mașina acasă. Uneori jucau Scrabble sau se uitau la *The Office (La birou)* în apartamentul ei. Arnie îi luase seria completă pe DVD cu două aniversări în urmă. În alte seri, lăseau televizorul să meargă pe un program la întâmplare – excepție făcând meciurile de baseball și reluările la *I Love Lucy*. Lui Sami nu-i plăcea baseballul, iar Arnie n-o putea suferi pe *Lucy*. Prea se prosteau.

Arnie pleca de la Sami pe la nouă – fie că era zi de lucru sau nu. De fiecare dată, amândoi se trezeau devreme. Activitățile de rutină erau trepte pe scara succesului. Bunicii ei o învățaseră asta. Arnie era de acord.

– Nimeni n-a ajuns departe stând treaz până târziu, spunea el.

Avea dreptate. Studiile arătau că somnul face bine sistemului imunitar – opt ore pe noapte.

Sami avea un sistem imunitar beton.

Contul de care se ocupa pe moment era cel al stațiunii Atlantis din Bahamas și Dubai. Think tank-ul Paradise Island se afla în Pensacola, cu birouri în Los Angeles și San Francisco. Sami se chinuia de trei luni s-o convingă pe câștigătoarea de anul trecut de la *Fifteen Minutes*, Zoey Davis, să cânte la stațiunea din Bahamas. Zoey reușise să se repună pe picioare în ultimele luni și, cu o seară în urmă, acceptase să cânte. Azi, Sami se aștepta să găsească decizia ei anunțată online.

Dovada că Sami își făcea treaba cum trebuie.

Înainte să apuce să caute pe People.com, ceva-i atrase atenția în feedul de Google. Un nume din trecut. O luă pe nepregătite și inima i se opri o clipă. Sami citi din nou titlul și se rezemă de spătarul scaunului. Inima îi bătea mai repede.

Tyler Ames a suferit o traumă care a pus capăt sezonului

Se aplecă spre ecran și parcă-l vedea aieva – băiatul pistruiat cu ochi albaștri care-i furase inima în vara dinaintea ultimului an de liceu. Îl văzu așa cum îl văzuse întotdeauna: pe movila pitcher-ului, cu mingea în mână și șapca trasă peste ochii lui frumoși.

Baseballul însemna totul pentru Tyler. Doar renunțase la ea pentru joc.

Citi titlul din nou. Simțea cum i sefrânge inima pentru el chiar înainte să dea click pe link. Se deschise o nouă pagină și iată-l. Băiatul dintr-o altă viață. Un subtitlu dădea mai multe detalii.

Pitcher-ul senzație de odinioară a fost aproape perfect. Aproape perfect.

Sami lăsa cuvintele triste să-i joace prin minte. Încă îl auzea luându-și adio cu o seară înainte de a pleca să joace în liga începătorilor pentru Reds. *Voi reuși, Sami. Chiar o voi face. Și când mă întorc, vom putea vorbi despre eternitate.*

Ochii i se îndreptară spre începutul articolului.

La jumătatea a ceea ce ar fi fost primul său meci perfect de la recrutarea sa în urmă cu șase ani, Tyler Ames, pe vremuri *pitcher*-senzație, a suferit o traumă care a pus capăt sezonului său sâmbătă seara, la începutul celei de-a șaptea reprize. Ames, 24, *pitcher* la Blue Wahoos de la Reds pe stadionul Bayfront din Pensacola, s-a prăbușit după aruncare. A fost dus cu ambulanța la spitalul West Florida din apropiere. Reprezentanții echipei au anunțat că trauma aceasta încheie în mod cert sezonul lui Ames.

Cu fiecare cuvânt, Sami simțea cum i se strânge inima. Tyler avea nevoie de baseball pe cât avea și de aer. Acum își petrecea sezonul într-un spital din Pensacola, Florida. Continuă să citească.

Ames și-a cucerit faima națională în 2002 când a câștigat Campionatul Mondial Little League pentru Simi Valley Royals cu o ratare în lateral, în ultima repriză împotriva Japoniei. Apoi și-a creat cea mai de succes carieră pregătitoare ca *pitcher* la gigantul baseballului Jackson High School din Simi Valley. În clasa a douăsprezecea, Ames a fost ales

Mr. Baseball al Californiei, iar după absolvire a fost recrutat în a douăsprezecea repriză de către Cincinnati Reds. A refuzat o bursă la UCLA în favoarea sistemului tip club sportiv de la Reds.

Sami își dădu seama că-și ținea respirația. Își trase scaunul mai aproape de computer și expiră. Se uită din nou la fotografia lui. Lista cu detalii din viața lui nu spunea de fapt lumii cine fusese el. Deloc. Nu așa cum îl știuse Sami. Se uită atent în ochii lui.

Parcă îi auzea și-acum râsul.

Restul articolului detalia ce se întâmplase cu viața lui Tyler de când fusese recrutat. Progresul rapid din Rookie League la echipa A a echipei Reds în Dayton, Ohio. Sami continuă să citească.

Ames a căzut din grațiile fanilor săi după ce a fost arestat de câteva ori pentru stare de ebrietate, la finalul unor meciuri jucate pentru Dayton Dragons. O fană a depus plângere împotriva sa după ce a hărțuit-o într-un bar, iar după ce știrea a fost făcută publică, o altă fană a apărut cu o poveste asemănătoare.

Trecuseră atâția ani, iar adevărul încă o durea. Sami clipi de câteva ori și privi pe fereastra biroului ei. *Ames căzuse din grații.* Ceva ce ar spune bunicii ei. Sami scrută orizontul. Oceanul îi umplea sufletul de o senzație de pace. Vasta întindere de albastru și marea neschimbată îi aminteau că Dumnezeu deținea controlul. Chiar dacă ea nu mai știa sigur ce înseamnă asta.

Își întoarse din nou privirea spre computer.

În 2012, situația părea să se redreseze pentru Ames. A început să arunce așa cum făcuse în copilărie, obținând doar *strike*-uri. Cei de la Reds l-au promovat la Blue Wahoos, unde a continuat să progreseze. Un număr de recrutori asistau la meciul de sâmbătă. Conform unui reprezentant de la Blue Wahoos, Ames era pe cale să fie transferat în Liga Mare – poate chiar săptămâna următoare.

Sami îi mai studie o clipă chipul. *Am avut șansa noastră, nu?* Nu simțea niciun resentiment față de Tyler Ames. El făcuse o alegere. Amândoi făcuseră. Însă Tyler nici nu încercase să o sune în trei ani. În plus, el nu mai era persoana pe care o cunoscuse ea.

Oricine l-a urmărit în ultimii șase ani își putea da seama.

Sami expiră încet. Să-l privească era ca și cum ar fi privit înapoi spre un vis, de parcă acel minunat an nebun nu se întâmplase. Îi cercetă din nou ochii. Se întoarse pe pagina principală a *site*-ului *People*. Trebuia să termine treaba și să ajungă la restaurant.

Arnie o aștepta.

Sami trimise emailul către directorii de la Atlantis, își luă poșeta și se grăbi spre lift. Aveau rezervare peste zece minute. N-ar fi fost în întârziere dacă n-ar fi pierdut atâta timp cu articolul despre Tyler Ames. Dacă nu s-ar fi întors la articol de câteva ori.

Nu-i era dor de el. Nu de cel care era azi. Nici măcar nu-l cunoștea. În schimb, îi era dor de fata care era ea pe vremea când erau împreună. Fata neînfricată care sărise dintr-un leagăn de sfoară într-un maldăr de frunze roșii și galbene într-o seară de octombrie, sau de fata care purtase o discuție pe plajă cu o persoană fără adăpost. O fată care nu cunoștea obstacole, limite sau bariere.

O fată pe care ea n-o mai cunoștea.

Cu excepția lui Tyler, viața ei în ultimii nouăsprezece ani fusese la fel de previzibilă precum marea. Bunicul și bunica Dawson o crescuseră după ce părinții ei muriseră într-un accident de motocicletă când ea avea cinci ani. Bunicii ei aveau șaptezeci de ani acum, erau enoriași buni și cu teamă de Dumnezeu, care nu ignoraseră nicodată tava pentru colectă la biserică sau vreo ocazie să o corecteze pe Sami când se îndepărta de la calea cea dreaptă. Bunicul ei conducea mai multe afaceri, și se mândrea că n-a pierdut o zi de muncă în viața lui.

Nici măcar o zi.

Sami se sprijini de partea din spate a liftului și privi în trecut. Când venea vorba de bunicii ei, ei considerau că exista un mod anume de a face lucrurile. Punct. Se cădea să te îmbraci într-un anumit fel – fuste peste genunchi. Se cădea să vorbești într-un anumit fel – era singura fată din California de Sud care spunea „domnule” și „doamnă”. Se cădea să mergi într-un anumit fel – cu umerii dreupți – și se cădea să ieși cu băieții într-un anumit fel – scurt și la masa de duminică, după-masă. În copilărie, Sami nu fusese nevoită niciodată să se întrebe dacă era perfectă.

Era. Nu avea de ales.

După liceu, UCLA fusese destinația evidentă pentru Sami, din trei motive. Școala îi oferea o bursă să scrie pentru ziarul universității și, bineînțeles, îi oferea ocazia să se îndepărteze de bunicii ei – măcar pe durata anului școlar. Însă motivul principal fusese Tyler. Acesta plănuiise să meargă la UCLA de când avea doisprezece ani. Fusese marile lui plan până în prima săptămână din iunie a anului când au absolvit liceul.

Ziua când Tyler a fost recrutat, cu zece runde mai devreme decât se așteptase.

Sami ieși din lift și se grăbi spre mașină. Însă nu putea depăși amintirile ce o urmăreau. Trase adânc în plămâni aerul dulce de ocean și privi printre pleoapele întredeschise imaginile trecutului.

În primul semestru la UCLA, colegele de cameră ale lui Sami băuseră shoturi de vodcă înaintea unui meci intern de kickball.

– Hai! îi spusese ele, întinzându-i sticla. Trebuie s-o facem cu toate!

O senzație îmbătătoare îi trecuse lui Sami prin vene. Nici măcar nu se discutasese vreodată despre băut, cel puțin nu atâta timp cât locuise cu bunicii ei. Brusc, ideea unei asemenea libertăți o făcuse să simtă că plutește la trei metri deasupra pământului. Era stăpână pe ea, un adult. Putea să facă orice voia. Înainte să se poată răzgândi, Sami înșfăcase sticla și dăduse trei duști pe gât.

– Perfect! țipase una dintre fete. Să mergem!

Dar când alcoolul îi ajunsese în sânge, inima lui Sami începuse să duduie. Se simțea rece și lipicioasă și o durea pieptul.

– Nu... nu mă simt bine.

– N-ai nimic. Colega ei de cameră o luase de mână. Hai, o să fie distractiv!

Sami și-i imaginase pe bunicii ei, cu mâinile în șolduri, privind-o dezamăgiți. Inima începuse să-i bată de două ori mai repede, bubuind atât de tare încât se întrebese dacă nu cumva avea să-i sară din piept și să cadă pe podea. Își surprinsese chipul în oglinda ce atârna pe peretele dormitorului fetelor. Obrajii îi erau îmbujorați și fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Încercă să respire adânc.

– Nu... nu mă simt... bine.

Sami se așezase pe marginea patului ei, în partea de jos a patului etajat. Pereții păreau să se strângă în jurul ei.

– N-arăți bine.

Una dintre fete se apropiase și-i pusese mâna pe obraz.

– Poate ești alergică la genul ăsta de alcool.

Sami nu voise să recunoască faptul că nu mai băuse niciodată. Dar poate că fata avea dreptate. Sami își înfipse-se coatele în genunchi și-și lăsase fața în palme. Îi palpita inima și o invadea greața. Cea mai cruntă greață pe care o simțise vreodată.

– Cred... că rămân aici.

Le făcuse din mână prietenelor sale la plecare și se dusesse la baie să vomite. Chiar și după aceea, se întrebese dacă nu cumva moare la cum o durea pieptul și cât de greu îi era să respire. *Îngrozitor*, își spusese. Dacă murea acolo, singură în camera de cămin cu vodcă în sânge, bunicilor ei le-ar fi atât de rușine! Abia de dimineață începuse Sami să-și revină în fire.

N-a mai pus gura pe băutură de atunci.

Sami clipi, să disipeze amintirea. Aproape ajunsese la mașină. Pățania cu băutul a convins-o că e alergică la alcool. Asta le-a spus prietenelor ei. Când i-au oferit ceva de băut săptămâna următoare, a dat vina pe alergie și a rămas trează. A devenit cea responsabilă, șoferul desemnat. Însă simptomele s-au manifestat din nou mai târziu în acel an când fetele au încercat să plece de la cămin pe furiș după ora de stingere, să se întâlnească cu niște băieți de partea cealaltă a campusului. Și din nou la o petrecere, când băiatul cu care stătea de vorbă a condus-o într-o cameră în spate și a început s-o sărute.

– Nu!

Sami îl împinsese la o parte. Pe întuneric, își putea ascunde fruntea transpirată și inima care-i gonea. Însă simptomele o copleșeau. Ea îl fixase cu privirea.

– Nici măcar nu te cunosc!

Abia atunci a reușit să înțeleagă. Avea atacuri de panică. Nu era alergică la alcool, sau la băieți, sau la ieșitul după stingere. Era alergică la făcut prostii. Bunicii îi insuflaseră cu atâta putere calea cea bună de a se purta, încât i se făcea fizic rău dacă încerca să aleagă orice altă variantă.

Sami ajunse la mașină, dar traficul era prea aglomerat, așa că o luă pe jos. Deja întârziase. Câteva minute în plus nu mai contau. Amintirile o ajungeau din urmă, ca mai înainte. Pe Arnie l-a cunoscut în semestrul de primăvară în anul I. El era în anul II, concentrat și hotărât.

Odată ce au început să iasă împreună, atacurile de panică ale lui Sami au dispărut.

– Îmi place că ești fată cuminte, i-a spus el. N-am nevoie de probleme.

După a treia întâlnire, Arnie a sărutat-o înainte să-i spună noapte bună, un sărut simplu și dulce. A fost plăcut. Inima nu i-a luat-o la goană deloc. A doua oară, a preluat ea controlul. După câteva minute, se sprijinise de ușă cu răsuflarea tăiată.

– Nu mă culc cu tine. Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să apuce să se gândească la ele. Am făcut o promisiune.

Nu i-a spus că promisiunea o făcuse bunicilor ei, nu lui Dumnezeu. Nu conta. Arnie zâmbise doar, și o sărutase pe obraz.

– E-n regulă. Ultimul lucru de care aș avea nevoie e un copil înainte să termin Dreptul.

Adevărul era că Arnie deja pusese ochii pe politică. Nu avea niciun interes să-și umple debaraua cu schelete. Arnie se dovedise un bun prieten, ajutând-o să învețe pentru examene și delectând-o cu povești despre victoriile echipei lui de dezbateri. Nu se sărutau prea des, însă el îi punea mintea la treabă. Sami se simțea mai deșteaptă în preajma lui. Tot timpul liber și-l petrecea cu el. După absolvire, el se apucase imediat de Drept. Ea își luase licența cu o săptămână înainte să intre el în barou.

Începând din acel moment, viața ei se defășurase ca un adevărat CV. Se angajase ca intern la Finkel and Schmidt în ultimul an de facultate, iar la o lună după absolvire, firma a angajat-o cu normă întreagă. În vara aceea, se mutase din casa bunicilor ei din Woodland Hills într-un mic apartament de trei camere împreună cu o altă nouă angajată a firmei, o fată din Nashville pe nume Mary Catherine Clark.

În timp ce se apropia de Third Street, Sami zâmbi.

Mary Catherine era o roșcată cu spirit liber care venea cu motocicleta la serviciu pe Ocean Avenue, făcea wind-surf

la malul plajei Will Rogers și aștepta cu nerăbdare slujba de duminică. Se ținea cu mâncare congelată și bea cafea după miezul nopții. Erau cât se poate de diferite, motiv pentru care Sami o adora. Mary Caherine o făcea să râdă și-i amintea în fiecare zi de cel mai minunat adevăr:

Cumva, scăpase de anii în care trăise cu bunicii ei.

Nu că nu i-ar iubi. Sami era sigură că aveau intenții bune. Doar că nu s-a obișnuit niciodată cu viața sub acoperișul lor. Despărțirea de ea nu-i deranjase. În ochii lor, faptul că ieșea cu Arnie Bell era cel mai bun lucru pe care-l făcuse Sami vreodată. De-acum, Arnie lucra ca avocat în anul trei la o firmă cu vechime de pe Santa Monica Boulevard. Nu mai avea mult până câștiga șase cifre. Fără îndoială, avea să conducă țara cândva. Asta spunea bunica lui Sami despre el.

Restaurantul era chiar în fața ei. Trastevere. Sami îl vedea pe Arnie la masa lor preferată din colț, uitându-se ușor enervat peste umăr. Sărmanul Arnie! Ura să nu se țină de program. Râse ușor ca pentru sine, amintindu-și ceva ce spusese colega ei de cameră cu o seară în urmă:

– Arnie are nevoie de niște surprize să-l mai zgâlțâie puțin. Mary Catherine rânjise la gândul ăsta: Cum ar fi să-i pui un șoarece în Acura. Știi tu, să vezi din ce stofă e făcut. E prea cuminte pentru tine.

În ciuda obiecțiilor prietenei sale, lui Sami îi plăcea de Arnie. Îi prindea bine. Avea aceeași dorință de succes, același simț practic ca și ea. Era loial și de încredere – ieșirile în weekend cu motocicletă nu erau de Arnie Bell.

Nu-i provoca atacuri de panică.

Ceea ce, într-o lume plină de incertitudine, era un lucru bun pentru Sami. Însă se întreba uneori dacă siguranța îi era de ajuns. De copil, era îngrozită de două lucruri:

înălțimile și viața pe cont propriu, departe de bunicii ei. Acum, biroul ei la etaj și apartamentul ei erau două dintre lucrurile ei preferate.

Ceea ce o făcea să se întrebe dacă nu-i lipsea ceva și mai incitant. Ceva la care încă nu se gândise. Cum ar fi parașutismul.

Sami se grăbi într-un suflet la masă.

– Arnie, îmi pare rău.

Îl sărută pe obraz și se așează la masă în fața lui. Arnie era cu vreo zece centimetri mai înalt decât Sami, cu păr șaten, rar. Fusese sprinter în liceu, însă zilele sale atletice erau de mult trecute.

– Începeam să-mi fac griji. Zâmbi, însă avea ceva ușor disprețuitor în ochi. Tu nu întârzii niciodată.

– Contul Atlantis, spuse ea, ridicând ușor din umeri. M-am luat cu treabă. Mi-a luat mai mult decât mă așteptam.

– Bine.

Își desfăcu șervetul în poală și privirea i se aprinse.

– Am vești bune!

Sami ezită. Bine. Deci terminaseră de vorbit despre Atlantis. Își trase scaunul și-și puse poșeta alături.

– Spune-mi!

– N-o să-ți vină să crezi, zâmbi clar satisfăcut de sine. Partenerul senior mi-a zis că vor să mă ocup de un caz pe cont propriu, până la sfârșitul lunii viitoare. Ridică o sprânceană, așteptând o reacție din partea ei. Îți vine să crezi? Se aplecă mai aproape. Samantha, asta e grozav. De obicei, un avocat începător primește un caz abia după ce lucrează cinci ani ca asistent. Nu-i dădu ocazia să răspundă. Cazul acesta e unul dintre cele mai dificile cazuri de care se ocupă departamentul de malpraxis medical al...

Sami nu-l mai asculta. Cerul albastru zărit prin fereastră Trastevere îi distrase atenția și îi aminti de vara aceea. Când mergea la meciurile lui Tyler în ultimul an de liceu, urmărindu-l cum servește și gândindu-se că nu mai exista nimeni pentru ea pe lume cât va trăi.

– Samantha? Tonul i se schimbă. Mă ascuți?

– Da. Sigur.

Ea se îndreptă în scaun.

– Despre ce vorbeam?

– Te ocupi de un proces de malpraxis medical luna viitoare. Te ocupi singur de el. Se înclină spre el. Asta e grozav. Sunt atât de mândră de tine, Arnie! Serios.

– Mulțumesc. Părea supărat. Dar eu îți ziceam că Manny e gelos. E de mai mult timp la firmă și încă nu a primit un caz. Se opri și o studie. Ai auzit ce ți-am spus despre asta?

Sami privi în jur, căutând o scăpare. Îi scăpă un mic râset neliniștit.

– Se-amestecă toate între ele uneori. Chestiile legate de Drept.

Deodată, lui Arnie umerii și fața îi căzură.

– Asta mă deranjează. Doar vorbim de viitorul meu. Se corectă și, pentru prima dată de când ea se așezase, el îi luă mâna. Viitorul *nostru*. Samantha, asta e foarte important.

Ea dădu din cap.

– Îmi cer scuze. Continuă!

– În fine! Arnie părea să aibă nevoie de mai mult timp să-și adune gândurile decât de obicei. Manny a vorbit cu mine la prânz despre asta și bănuiesc că va merge la parteneri mâine-dimineață și...

Samantha. Numele o stingherea. Arnie îi spusese așa de la început. Lui i se părea că sună important. Academic. Fusesse crescută cu numele acesta. Se considerase Samantha până în vara aceea. Doar doi oameni îi spusese vreodată Sami: Mary Catherine.

Și Tyler Ames.

În rest era Samanth Dawson. Când Tyler făcea parte din viața ei, bunicii ei nu erau de acord că el îi spunea Sami.

– E o insultă să ți se spună altfel decât pe numele de botez, îi spusese bunica ei. Sami sună degradant. Mai ales când Samantha e un nume atât de frumos.

Sami înțelegea ce voia bunica ei să spună. Pe atunci îi plăcea numele Samantha. Mergea bine la profesori și cu șeful ei de la Finkel and Schmidt. Avea o anume eleganță, un aer de succes și profesionalism. Însă nu o prindea la fel de bine ca Sami.

Și în timp ce se prezenta drept Samantha, avea să se gândească întotdeauna la sine ca Sami.

Așa cum o văzuse Tyler.

– Samantha?

Tresări.

– Hm?

Arnie părea șocat.

– Ce-ai pățit?

Până să poată răspunde, Jean, chelnerul, își făcu apariția cu zâmbetul lui etern și engleza lui stricată.

– Ziua bună! Cum mai sunteți astăzi?

Jean era chelnerul lor. De fiecare dată. Părea să simtă că era ceva tensiune între ei.

– Vă las un pic de timp? Da?

– Câteva minute, Jean. Zâmbetul lui Arnie părea ofilit. Te rugăm.

Jean încuviință din cap și le făcu cu mâna, retrăgându-se de la masa lor și îndreptându-se spre cea alăturată. Când nu mai putea să-i audă, Arnie spuse dezamăgit:

– Poți măcar să încerci să mă ascuți? Adică, mai întâi întârzii și mai ești și – își flutură mâna –, nici nu știi, distrasă. De parcă nu-ți pasă.

– Îmi pare rău. Sami dădu scurt din cap. Sincer.

– Îți dai seama ce mare e chestia asta, da? Tonul i se înmuiase. O privi din nou. Firma ține mult la politică. Peste câțiva ani – dacă voi fi interesat –, deja se vorbește să candidez. Arnie se aplecă și o sărută blând pe buze. Ne vom căsători până atunci. Nu avea nici umbră de îndoială, clar. Îi atinse chipul și zâmbi. Voi avea nevoie de sprijinul tău, Samantha. Complet.

– Desigur. Samantha îi acoperi mâna cu a ei. Doar am avut o zi lungă la birou. Îi venea ușor să zâmbească, chiar dacă nu era sincer. Ai sprijinul meu. Știi asta.

Petrecu restul cinei ascultând mai atent, contribuind cu interjecții și confirmări unde era nevoie. Se bucura pentru cariera lui Arnie, pentru visurile lui și chiar pentru aspirațiile lui politice, dacă asta voia el. Dar, din când în când, în ciuda eforturilor ei de a rămâne concentrată, Sami se trezea privind pe fereastră la cerul albastru și gândindu-se la un băiat care zăcea rănit într-un pat de spital undeva în Pensacola, Florida. Un băiat care renunțase la tot pentru a putea juca baseball.

Chiar și la ea.

3

CHERYL CONLEY PRIMEA CU STRÂNGERE DE INIMĂ orice telefon de la Merill Place Retirement Center, cu atât mai mult în seara asta. Apelul veni puțin după ora opt, după ce se instalase în fața televizorului împreună cu soțul și nepoatele să urmărească mult așteptatul film de la Disney, *Tangled (O poveste încâlcită)*. Sâmbăta stăteau ei cu fetele, un moment așteptat cu nerăbdare toată săptămâna.

Cheryl răspunse din camera cealaltă. Mama ei era internată la unitatea pentru Alzheimer a centrului, de un an. În ultima vreme, starea ei se înrăutățise.

- Alo? spuse ea, ținându-și respirația.

- Doamnă Conley, sunt Harrison Myers de la Merrill Place. Îmi cer scuze că vă deranjez. Oftă. Mama dumneavoastră nu se simte bine. M-am gândit că ar fi bine să vă sun.

- Ce s-a întâmplat? Cheryl se așeză pe cel mai apropiat scaun și-și odihni coatele pe genunchi. *Doamne, Iisuse. Nu din nou...*

- Am găsit-o la ușa din față încercând să plece. Era în cămașa de noapte și cu o haină de lână. Își luase aproape toate lucrurile într-o geantă.